

wf

48.407

20 JANUARI 2015

P.13.2046.N/1

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.13.2046.N

130

[REDACTED]

beklaagde,

eiser,

met als raadsman mr. Geert Ampe, advocaat bij de balie te Brugge.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Gent, correctionele kamer, van 14 november 2013.

De eiser voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

Advocaat-generaal Marc Timperman heeft op 9 december 2014 een conclusie neergelegd ter griffie.

Raadsheer Peter Hoet heeft verslag uitgebracht en voornoemde advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Ontvankelijkheid van het cassatieberoep***

1. Het arrest ontslaat de eiser van rechtsvervolging voor de telastleggingen D1, E en F en beveelt de teruggave van het zoeklicht neergelegd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Ieper onder het nummer 1 van het overtuigingsstuk 12/11 en van de 26 patronen in beslag genomen bij de lokale politie Arro Ieper.

In zoverre tegen die beslissingen gericht, is het cassatieberoep bij gebrek aan belang niet ontvankelijk.

Eerste middel

2. Het middel voert schending aan van artikel 6 EVRM, artikel 149 Grondwet, artikel 163 Wetboek van Strafvordering en artikel 29, § 1, Wapenwet 2006, alsmede miskennis van de bewijskracht van akte: het arrest is tegenstrijdig gemotiveerd; enerzijds oordeelt het arrest dat de natuurinspecteurs geen vaststellingen hebben gedaan die niet binnen hun bevoegdheid vielen, terwijl het anderzijds ook oordeelt dat het louter gebruik van zoeklichten, de aanwezigheid van twee personen vooraan in het voertuig en het tijdstip waarop de wildtellingen werden uitgevoerd niet van aard zijn om te gewagen van een handeling, zoals bedoeld in artikel 2 van het Jachtdecreet van 24 juli 1991; bovendien miskent het arrest de bewijskracht van het proces-verbaal van vaststellingen daar de natuurinspecteurs niet anders hebben geoordeeld en zelf letterlijk stellen dat het vermoeden van het stellen van een jachtdaad werd gecreëerd nadat het voertuig was doorzocht en de inbreuk op de wapenwet was vastgesteld; de strafvordering moet niet-ontvankelijk worden verklaard omdat het bewijs van het misdrijf werd verkregen als gevolg van een strafbaar feit of enige andere onregelmatigheid.

3. Het arrest oordeelt niet alleen zoals in het middel weergegeven.

Het oordeelt eensdeels (ro 4.1, p. 9) dat de vaststellingen door de natuurinspecteurs dat een voertuig met zoeklichten 's nachts de omgeving van landerijen en

wj

openbare wegen gedurende lange tijd afspeurde, het vermoeden kan wettigen dat door de personen in het voertuig jachtdaden werden gesteld, en anderdeels dat deze omstandigheden in samenhang met de overige redenen van het arrest (ro 5.2.) eisers bewering dat enkel aan wildtelling werd gedaan en geen jachtdaad werd gesteld niet ontdaan is van elke geloofwaardigheid en van aard is het tegenbewijs te leveren van de bijzondere bewijswaarde van het door de inspecteurs van ANB opgestelde proces-verbaal. Deze beoordeling is niet tegenstrijdig.

In zoverre mist het middel feitelijke grondslag.

4. Het arrest geeft geen uitlegging aan het aanvankelijk proces-verbaal van de verbalisanten, zodat het de bewijskracht ervan niet kan miskennen.

In zoverre mist het middel eveneens feitelijke grondslag.

5. De overige grieven zijn afgeleid uit het vergeefs aangevoerde motiveringsgebrek, mitsdien niet ontvankelijk.

Tweede middel

6. Het middel voert schending aan van artikel 149 Grondwet, artikel 163 Wetboek van Strafvordering, artikel 14 van het koninklijk besluit van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters, diverse bepalingen van de Wapenwet 2006 en van het koninklijk besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie: het arrest oordeelt dat de eiser zijn vuurwapen ongeladen en verpakt diende op te bergen in een afgesloten koffer of te voorzien van een trekkersslot of van een equivalente beveiliging, zodra hij het jachtterrein waarvoor hij als bijzonder veldwachter was aangesteld, verliet; geen enkele bepaling bepaalt nochtans dat de bijzondere veldwachter wordt geacht uitsluitend in uitvoering van zijn dienst te zijn en de hem door de gewestelijke overheden toegekende bevoegdheden uit te oefenen, wanneer hij zich begeeft binnen het jachtterrein waarover hij werd aangesteld; de machtiging tot het dragen van een geweer is niet gebonden aan het gebied waarover de bijzondere veldwachter is aangesteld; de bijzondere veldwachter oefent zijn dienst ook uit wanneer hij op weg is naar of terugkeert van zijn jachtterrein.

7. Krachtens artikel 61 Veldwetboek hebben in de gemeenten openbare instellingen en bijzondere personen het recht bijzondere veldwachters aan te stellen om hun vruchten en gewassen, de vruchten en gewassen van hun pachters of huurders en hun eigendommen van welke aard ook te beschermen, alsmede om hun vis- en jachterreinen te bewaken. De aanstellers zijn gehouden hen door de provinciegouverneur te doen erkennen, de arrondissementscommissaris en de procureur des Konings gehoord, en in de benoemingsakte de aard en de ligging aan te wijzen van de goederen die onder hun bewaking staan.

Artikel 14 van het koninklijk besluit van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters bepaalt: *“De bijzondere veldwachter mag door zijn aansteller in het bezit worden gesteld van een lang vuurwapen ontworpen voor de jacht zoals bedoeld in de Wapenwet. De bijzondere veldwachter mag dit geweer slechts dragen tijdens de uitvoering van zijn dienst en voor zover hij de hem door de gewestelijke overheden toegekende bevoegdheden daadwerkelijk uitoefent.”*

Uit de samenhang van deze bepalingen volgt dat de bijzondere veldwachter slechts zijn dienst uitoefent en zijn geweer mag dragen binnen het gebied waarover hij werd aangesteld.

Het middel dat van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt naar recht.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing op de strafvordering

8. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet gewezen.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

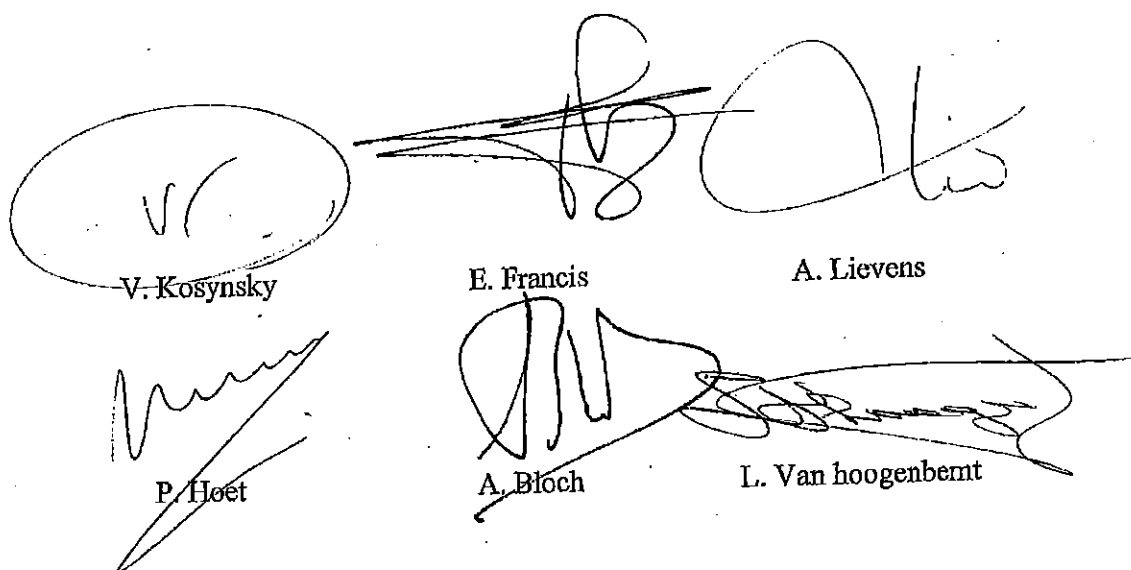
Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten op 104,01 euro.

20 JANUARI 2015

P.13.2046.N/5

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Luc Van hoogenbemt, als voorzitter, de raadsheren Alain Bloch, Peter Hoet, Antoine Lievens en Erwin Francis, en op de openbare rechtszitting van 20 januari 2015 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Luc Van hoogenbemt, in aanwezigheid van advocaat-generaal Marc Timperman, met bijstand van afgevaardigd griffier Véronique Kosynsky.

V. Kosynsky

E. Francis

A. Lievens

P. Hoet

A. Bloch

L. Van hoogenbemt